

РЕШЕНИЕ

№ 8028

гр. София, 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 17.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1694** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на „ИСА 2000“ ЕООД, ЕИК [ЕИК] чрез адв. П. Б. срещу Агенция Митници, за заплащане на сума общо в размер на 46 997,00 лева, лихва в размер на 8 341,00 лева, както и законната лихва от датата на завеждане на делото - 21.2.2022 г. до окончателното изплащане на сумите, представляваща обезщетение за:

- стойността на иззетото гориво в размер на 12 885,00 лева, заедно с лихва в размер на 4 885,95 лева за периода от 29.5.2018 г. /датата на изземване/ до датата на завеждане на исковата молба - 21.2.2022 г.

- стойността на унищожените гуми в размер на 8 200,00 лева заедно с лихва в размер на 3 109,42 лева за периода от 29.5.2018 г. /датата на изземване/ до датата на завеждане на исковата молба - 21.2.2022 г.

- стойността на унищожените два броя акумулатори на цистерната в размер на 912,00 лева заедно с лихва в размер на 345,83 лева за периода от 29.5.2018 г. /датата на изземване/ до датата на завеждане на исковата молба - 21.2.2022 г.

- пропуснати ползи в размер на 25 000.00 лева, считано от датата на изземване на цистерната 29.5.2018 г. до момента на връщането ѝ – 26.6.2020 г., настъпили вследствие на Наказателно постановление № 614/2018/6.2.2019 г., издадено от зам.-директор на ТД Югозападна при Агенция „Митници“, отменено с влязло в сила

на 14.2.2020 г. Решение № 166630 от 16.7.2019 г. по НАХД № 5051/2019 г. по описа на СРС, НО, 100 състав.

Претендират се и разноските по делото.

Претендираното парично обезщетение е за вреди, причинени от незаконосъобразен акт на административен орган - Наказателно постановление № 614 от 6.2.2019 г., издадено от Агенция Митници Териториална дирекция Югозападна. С Решение № 166630 от 16.7.2019 г. СРС е отменил същото. С Решение № 945 от 14.2.2020 г. по адм. дело № 11108 от 2019 г. по описа на АССГ, касационната инстанция потвърдила решението на СРС. Същото е влязло в сила на 14.2.2020 г.

Ищецът сочи, че вследствие на незаконосъобразното Наказателно постановление № 614 от 6.2.2019 г., издадено от Агенция Митници Териториална дирекция Югозападна е пропуснал да реализира ползи в размер на 25 000.00 лева, считано от датата на изземване на цистерната 29.5.2018 г. до момента на връщането ѝ – 26.6.2020 г. Претендираните обезщетения за пропуснати ползи имат за цел да репарират неосъщественото вследствие на незаконосъобразния административен акт увеличение на имуществото на ищеца.

С молба от 3.11.2022 г. ищецът е направил искане за изменение на предявените искове. Искането е както следва:

В открито съдебно заседание на 17.11.2022 г. съдът е допуснал изменение на иска така, както е предявен и същият да се счита увеличен по размер от 46 997,00 лева на 72 867,03 лева по отделни пера, както следва:

- стойността на издетото неправомерно гориво от предявен размер 12 885,00 лв. увеличен на 19 069,80 (деветнадесет хиляди и шестдесет и девет лева и осемдесет стотинки) лева;
- стойността на унищожените гуми от 8 200,00 лв., намален на 3 578,55 (три хиляди петстотин седемдесет и осем лева и петдесет и пет стотинки) лева;
- стойността на унищожени 2 бр. акумулатори на цистерната от 912,00 лв., намален на 422,36 (четиристотин двадесет и два лева и тридесет и шест стотинки) лева;
- пропуснати ползи от изземване на цистерната на 29.5.2018 г. до момента на връщането ѝ на 26.6.2020 г. от предявен размер 25 000,00 лева увеличен на 49 796,32 (четиридесет и девет хиляди седемстотин деветдесет и шест лева и тридесет и две стотинки) лева.

В хода на устните състезания по делото ищецът моли съда да уважи изцяло исковите претенции по аргументи, изложени в исковата молба и в представени по делото писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът - АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ“ оспорва предявените искове като недопустими и неоснователни. Прави възражение за недопустимост, евентуално - неоснователност на исковите за обезщетение. Възражава срещу твърдението на ищеца за наличието на първата предпоставка от фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Ответникът счита, че не е налице и последната предпоставка от фактическия състав на чл. 1, ал. 1, във връзка с чл. 4 от ЗОДОВ, а именно причинна връзка между постановения незаконосъобразен административен акт и твърдения вредоносен резултат. Соци, че причинната връзка не се предполага, а трябва да се докаже. В конкретния случай пряка и непосредствена връзка не е налице. Претендира юрисконсулско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че искът е неоснователен.

Съдът, като взе предвид и обсъди наведените от страните доводи във връзка със събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че ищецът „ИСА 2000“ ЕООД притежава цистерна с ДК [рег.номер на МПС] за превоз на горива за собствени нужди. Същата е закупена на 23.02.2015 г. по делото е приложена фактура за придобиване. На 11.5.2018 г. дружеството закупува от „САКСА“ ООД с фактура № 195290 газьол за извънгабаритна техника в размер 19 912 литра. На 29.5.2018 г. при извършена проверка на цистерната е съставен от Агенция Митници /Централно митнично управление митница С./ протокол № 18BG5800A019205 от същата дата. Направени са констатации за извършено нарушение по чл. 126, ал.1 ЗАДС. Изготвен е Опис на иззетите акцизни стоки, в който са описани намиращото се в автоцистерната около 14 000 дизелово гориво и процесната цистерна. Издаден Акт за установяване административно нарушение /АУАН/ № 377 от дата 17.8.2018 г. на Митници /митница Столична/. Издадено е Наказателно постановление № 614 от 6.2.2019 г. от Агенция Митници Териториална дирекция Югозападна.

С Решение № 166630 от 16.7.2019 г. СРС е отменил същото. С Решение № 945 от 14.2.2020 г. по адм. дело № 11108 от 2019 г. по описа на АССГ, касационната инстанция потвърдила решението на СРС. Същото е влязло в сила на 14.2.2020 г.

На 18.2.2020 г. с писмо, вх.№ 32-54286 по описа на Агенция Митници /ГД Югозападна ТУ Югозападна/, ищецът поискал да му бъде върната задържаната цистерна и гориво.

На 26.6.2020 г. бил подписан Протокол за връщане на цистерната. Отказано е да бъде върнато съдържащото се в нея гориво, с аргумент, че е изоставено и не е проявен интерес към него.

Ищецът излага твърдения, че за целия срок на неоснователно задържане на автомобила били лишени от възможността да го използват и се наложило да заплащат на други дружества превоза на необходимите им горива. Били констатирани щети - унищожени гуми и акумулаторна батерия.

По делото е назначена съдебна автотехническа експертиза по въпроси, поставени от ищеца.

Вещото лице след преглед на приложените по делото документи е определило стойността на задържания петрол - 12 885 л. x 1,48 лв. = 19 069,80 лева с ДДС. Посочило е, че по своята същност, според икономическата теория и практика, активите са финансови и материални. Финансовите активи са многооборотни и носят дивиденди, поради това върху тях се начислява лихва. Лихвата върху материални активи е непозната. По тази причина, за материалните активи автомобилно гориво петрол, автомобилни гуми и автомобилни акумулатори, лихва няма да бъде начислена.

Определило е стойност на гумите, а именно 3 578,55 лв. с ДДС и на акумулаторите - 422,36 лв. с ДДС. За периода 29.5.2018 г. до 20.5.2020 г. стойността на пропуснатите ползи е определило в размер на 49 796,32 лв. с ДДС.

Стойността на автоцистерна, марка М. 35 483 FFDK, с ДК [рег.номер на МПС] , към 19.05.2022 г. е определена на 76 800,00 лв. с ДДС.

На 11.5.2018 г., в 12:57:50 часа автоцистерна М., с ДК [рег.номер на МПС] се е намирала в базата на „ИСА 2000“ ЕООД в [населено място],[жк], ул. „46“ № 2. В отчетените 57 минути и 43 секунди, в трите клетки на процесната автоцистерна са

заредени общо 19 912 л. (при 15° С) дизелово гориво. Представените с документи, влекач с цистерна с ДК [рег.номер на МПС] и автоцистерна с ДК [рег.номер на МПС], чиито джипиес координати по време и място са констатирани с документ, представен от ищеца, са идентични с представената разпечатка с графиките за място, време, час и обем на зареденото гориво, която Началник транспорт и снабдяване на „ИСА 2000“ ЕООД М. Б. е свалила от базата на архива на „IG ENGINEERING“ в присъствие на вещото лице на 26.5.2022 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Предявените обективно съединени искове са процесуално - от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт, срещу надлежен ответник – АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ“, която е юридическо лице. Ищецът е търговско дружество и се позовава на незаконосъобразността на отмененото процесно Наказателно постановление. Разгледани по същество, исковите са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

По допустимостта на исковите. Възраженията на ответника за недопустимост са неоснователни. Това е така доколкото за допустимостта съдът изхожда от твърденията на страните, в случая – от твърденията, че се претендират вреди от незаконен акт на ответника. Дали обаче в действителност може да се претендират такива вреди е въпрос по основателността на исковите, а не по допустимост. Същевременно, исковите са предявени от и срещу надлежни страни, като процесуалната легитимация следва да се извлече от твърденията по исковата молба.

На следващо място, ищецът поиска да бъде допуснато изменение на исковите, след първото по делото съдебно заседание, като поиска едновременно промяна в размера на предявените искове и периода, за който се претендират. Допуснатото изменение е в съответствие с чл. 214 ГПК, както и практиката на ВКС – така решение № 59 от 27.4.2015 г. по гр. дело № 4647/2014 г., III г.о. ВКС. В него се сочи кога е налице искане за изменение на петитума - тогава, когато ищецът иска да постави търсената от него защита в съответствие с действителното правно положение. Ето защо е направен извод, че не е налице същинско изменение на петитума на иска, когато това изменение не се състои в промяна вида на петитума (преминаване от установителен в осъдителен петитум или обратното) или промяна на неговия предмет. Следователно изменението на иска само досежно неговия размер (увеличение или намаляване на иска) не съставлява същинско изменение на иска по смисъла на чл. 214 ГПК. В процесния случай, доколкото не е налице искане за промяна на вида на търсената защита или нейния предмет, следва да се приеме, че не е налице искане за същинско искане на изменение на искането. Аргумент в тази насока е и чл. 214, ал. 1, изр. посл. ГПК, видно от който се прави разграничение между изменение на размера на предявения иск, както и преминаване от установителен към осъдителен иск и обратно. В същото решение на ВКС се посочва и кога следва да е налице изменение на основанието на иска - когато се променя юридическият факт, от който произтича вземането. Добавянето на нови обстоятелства към първоначално заявените, само по себе си не съставлява промяна на основанието на иска. В този смисъл и по аргумент от по-силното основание следва да се приеме, че добавянето на нов период, наред с първоначално предявения не представлява същинско изменение на основанието на иска. Основанието, фактите, въз основа на които ищецът търси защита, са

непроменени.

По основателността на исквете.

Съгласно чл.1, ал. 1 ЗОДОВ правото на обезщетение възниква, когато са претърпени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи или длъжностни лица на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност. В конкретния случай се претендират вреди, причинени вследствие на незаконосъобразен акт, постановен при изпълнение на административнонаказателна дейност от държавен орган, какъвто е АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ“.

Основателността на иска е предпоставена от установяване на кумулативно необходимите предпоставки: незаконосъобразен административен акт или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; този акт да е отменен по съответен ред; да е настъпила вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; да е налице пряка и непосредствена връзка между постановения незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. В тежест на ищеца е да установи наличието на гореизброените кумулативно дадени предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Обезщетяването на пострадалите става по определения в ЗОДОВ специален ред и условия, но за неуредените в специалния закон въпроси се прилагат общите разпоредби на ЗЗД. Пропуснатите ползи са неосъществено увеличаване на имуществото, за което съществува сигурност при нормално развитие на правоотношението. Доходите, които ищеца би получил, но които са били осуетени от противоправното поведение на администрацията по предпоставящото правоотношение, подлежат на обезщетяване в техния доказан по делото размер.

Производството за обезщетение по чл. 1, ал.1 във връзка с чл. 4 от ЗОДОВ е исково. Развива се по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване.

В производството по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ доказателствената тежест за I оказване по безспорен и категоричен начин на наличието на твърдените в исквата молба обстоятелства и факти пада върху ищеца.

С оглед разпоредбата на чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение законната лихва се дължи от деня на забавата, а съгласно чл. 84 длъжникът изпада в забава след изтичането на определения за изпълнение ден, ако такъв е определен, а ако този ден не е определен, след като бъде поканен от кредитора, като при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана.

Претенцията за законна лихва по чл. 86 ал. 1 от ЗЗД е вземане, което възниква в резултат на едно парично задължение. При неизпълнение на едно парично задължение

длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Вземането по чл. 86, ал. 1 ЗЗД не е възнаграждение, а служи за обезщетение за претърпените вреди за времето на забавата. Презумира се, че вредата е равна на размера на законния лихвен процент, действащ по време на забавата и че кредиторът би могъл да получи заемообразно на кредитния пазар сума, равна по размер на тази невърната му в срок, като заплати лихви по кредита. Именно техният размер ще получи ищецът като обезщетение по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, но законът не ограничава обема на отговорността. Обезщетението по чл. 86, ал. 1 ЗЗД се дължи по силата на закона и без да е договорено между страните, затова се нарича още законна лихва, макар и неточно, при наличие на забавено изпълнение. Тя е акцесорно вземане и предполага наличието на главно задължение - главница.

За да са налице пропуснати ползи, като вид вреди, които подлежат на обезщетяване по силата на чл. 82 от ЗЗД, трябва да съществува сигурност за увеличаване на имуществото, да се касае за сигурно увеличение на имуществото на увредения, ако не бе настъпила вредата, т.е. макар и да са съществували всички изгледи за това е пропуснато увеличаване на имуществото. Поради това и ако липсва сигурност, че имуществото е щяло да бъде увеличено, не са налице пропуснати ползи. Доказването на вредите, включително на факта, че същите се изразяват в пропуснати ползи, т. е. наличието на сигурно бъдещо увеличаване на имуществото, ненастъпило поради реализиране на неизпълнение задължението на задължения на контрагента по договора е в тежест на ищеца при условията на пълно главно доказване.

Съдът намира, че не са налице в кумулативно единство предпоставките за ангажиране отговорността на ответника по смисъла на чл. 1, ал.1 вр. чл. 4 от ЗОДОВ във връзка с чл. 86 от ЗЗД.

Актовете, от които се твърди, че е настъпил вредоносен резултат, имат характеристиките на ненормативен административен акт – приети са при изпълнение на административнонаказателна дейност. Органът - издател е „административен орган“ по смисъла на §1, т.1 от ДР на АПК. Законосъобразността на този административен акт е била предмет на съдебно оспорване.

По силата на чл. 177, ал.1 АПК съдебното решение има сила за страните по делото, а ако оспореният акт бъде отменен, решението има действие по отношение на всички. По силата на цитираната норма конститутивното действие на решението за отмяна на Наказателното постановление, се разпростира върху всички.

По делото действително се установява, че Наказателното постановление на ответника, на което ищецът се позовава, е отменено.

В тази връзка съдът взе предвид съдебната практика, според която „Не се поражда право на възмездяване на вреди, когато претенцията се основава на отменен от съда административен акт, постановен в хода на неприключило административно производство.... Ако въпросът не е решен окончателно с влязъл в сила административен или съдебен акт, няма завършен фактически състав по чл. 1, ал.1 ЗОДОВ, който поражда отговорността за вреди“ – решение на ВАС по адм. дело № 3122/2017 г.

За да се ангажира отговорността на ответника обаче, следва да се установят още и останалите елементи от този фактически състав – вреди и пряка причинно следствена връзка с незаконосъобразния акт.

Ищецът претендира вреди и под формата на пропуснати ползи. Пропуснатата полза се определя като неосъществено увеличаване на имуществото, макар да са съществували всички предпоставки за това, в резултат на което ищецът е лишен от сигурна материална облага в неговия патримониум.

Относно претендираната парична равностойност на задържаното гориво в размер на 19 069,80 (деветнадесет хиляди и шестдесет и девет лева и осемдесет стотинки) лева - „ИСА 2000“ ЕООД е депозирало Искане, рег. № 32-187408/01.07.2020 г. С писмо, рег. № 32-192693/6.7.2020 г. митническата администрация е отговорила като е информирала ищеца, че с оглед разпоредбата на чл. 106а, ал. 2 от ЗАДС и липсата на искане за връщане на задържаното гориво в 45 - дневния срок, същото се счита за изоставено в полза на държавата. Ищецът не е поискал вещта по смисъла на чл. 106а, ал. 2 от ЗАДС. Не е обжалвал по реда на чл. 197 във връзка с чл. 44, ал. 7 от ДОПК, и отказа за връщане на горивото, обективиран в Писмо, рег. № 32-192693/6.7.2020 г. на директора на ТД Митница С.. Ето защо и не може да търси нейната парична равностойност в производство по ЗОДОВ. Ищецът не е представил доказателства за заплатен акциз за задържаното гориво, за да съществува възможност да му бъде върнато. От представените писмени доказателства се установява, че горивото, което е закупено от „САКСА ООД“, подаден е е-А. и е заплатен акциз, е натоварено на автоцистерна с ДК [рег.номер на МПС] , а не на задържаната с ДК [рег.номер на МПС] . Т.е. за горивото в задържаната автоцистерна не е заплатен дължимия акциз.

Не се дължи лихва за забава, тъй като не е налице неизпълнение на парично задължение по смисъла на чл. 86, ал.1 от ЗЗД, а е налице държане на вещ, за която съществува правна възможност да се търси друг ред.

Вещото лице не е направило проучване за цената на дизеловото гориво - газьол за извънпътна техника и трактори, за 29.5.2018 г. в петролните бази в страната. Не е посочило в своето заключение и не можа да изясни и в проведеното съдебно заседание от къде е взело цената от 1.48 лева/литър. Паралелно с това, ако е взело цената от „фактурата по делото“, следва да се вземе предвид, че представените документи, вкл. и фактурата, касаят автоцистерна с ДК [рег.номер на МПС] , а не на задържаната с ДК [рег.номер на МПС] . По изложените съображения съдът не кредитира заключението относно определяне стойността на иззетото гориво, и като недоказана по основание и размер следва да отхвърли исковата претенция.

Касателно исковата претенция за обезщетение за унищожени 10 бр. гуми и 2 бр. акумулатори ищецът не представи доказателства за собствеността им, от които да е видно кога са закупени и колко време преди задържането на цистерната от митническите органи са били употребявани. С Протокол за извършена проверка от 26.6.2020 г. на ГД М. в Ц., е извършено предаването на цистерната. В т. 3 е отбелязано, че представителят на ищеца „няма претенции относно интериора и екстериора ѝ“. Следва да се отбележи, че до отмяната на НП № 614/2018 г., с влязло в сила съдебно решение на 14.2.2022 г., средството за извършване на нарушението на ЗАДС - цистерна за гориво, е било задържано на законово основание, поради което и вреди не се следват за този период.

Вещото лице заяви, че при огледа гумите не са били монтирани на процесната

цистерна. Представени са му 10 бр. гуми, като по никакъв начин не може да се установи, че това са гумите, монтирани на задържаната цистерна към датата на задържането ѝ. Аккумуляторите изобщо не са му представени при огледа, за да може да направи и съответстваща им оценка. Оценката, която е направило вещото лице е принципна - за производство през дадена година и със определен срок на годност от производителя, а не на конкретните вещи и съобразно употребата им. По тази причина съдът не кредитира заключението на вещото лице относно определяне стойността на 10 бр. гуми и 2 бр. аккумулятори. В този смисъл като недоказани по основание и размер ще отхвърли исковите претенции.

Относно претендираните лихви върху обезщетението за унищожени гуми и аккумулятори, като акцесорно вземане не се дължи лихва за забава, поради липса на доказани по основание и размер главници. Ответникът не е изпаднал в забава, тъй като не е бил поканен да изпълнява съгласно чл. 84 ЗЗД.

Относно претенцията за пропуснати ползи в размер на 49 796,32 (четиридесет и девет хиляди седемстотин деветдесет и шест лева и тридесет и две стотинки) лева - не са изложени твърдения и не са представени доказателства за сигурно увеличение на имуществото на ищеца от задържането на цистерната за гориво. Напротив, посоченото в исковата молба, че претенцията за пропуснати ползи е формирана въз основа на „практиката за цена на машиносмяна на такъв специализиран автомобил за посочени период от време“, безспорно установява, че за ищеца не е налице сигурно бъдещо увеличаване на имуществото, а евентуално, несигурно такова, поради което и следва да се приеме, че не са налице пропуснати ползи в търсения размер.

Ищецът не е навел други фактически обстоятелства, освен горесцитираните, въз основа на които да претендира пропуснати ползи. В исковата молба, а и в първото по делото открито съдебно заседание, ищецът не навежда твърдения за ползване автоцистерна на „САКСА“ ООД за доставка на гориво, нито твърдения тази цистерна на какво основание се ползва - по договор за наем, по договор за превоз или на друго основание, въз основа на които да иска определяне размера на пропуснатите ползи. Вещото лице се основава именно на ползването на автоцистерна на „САКСА“ ООД за определяне стойността на пропуснатите ползи. В експертното заключение на стр. 18-24 е представена в табличен вид информация за фактури, без посочено основание за издаването им. Неясен остава предмета на сделката между ищеца и „САКСА“ ООД - покупка на гориво ли е фактурирана, доставка на гориво ли е фактурирана, превоз на гориво ли е фактурирана? Част от фактурите и са за период преди задържане на автоцистерната. По тези съображения, съдът не кредитира заключението относно определяне стойността на пропуснати ползи, и като недоказана по основание и размер следва да отхвърли исковата претенция.

Горното обосновава извод за недоказаност на пропуснати ползи и на пряка причинно-следствена връзка между отмененото Наказателно постановление и твърдяната от ищеца имуществена вреда, поради което съдът намира исковите за неоснователни. Единствено факта на отмяна на административен акт, не поражда основание за репарирание на вреди, тежестта за което да бъде възложена върху ответника.

При положение, че не се доказва наличие на вреди в търсените размери не

следва да се установява дали са пряка и непосредствена последица от отменения административен акт, или от други фактически обстоятелства.

Исковете за присъждане обезщетение в размер на законните лихви, с правно основание чл. 86 ЗЗД, вр. с §1 от ЗР на ЗОДОВ, също следва да се отхвърлят като неоснователни, предвид тяхната акцесорност.

По разноските:

Искане за присъждане на разноски са предявили и двете страни. Предвид изхода на делото и по аргумент от противното на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, искането на ищеца за присъждане на разноски е неоснователно, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Относно дължимите на ответника разноски, съдът намира, че такива му се следват, на основание чл. 10, ал.2 ЗОДОВ.

На основание чл. 10, ал.4 ЗОДОВ (нова), в сила от 1.12.2019 г., (§6 от ПЗР към ЗИД ЗОДОВ - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да се определи възнаграждение от 360 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, предявените искове по исковата молба на „ИСА 2000“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. П. Б. срещу Агенция Митници, за заплащане на сума общо в размер на 72 867,03 лева и лихва, както и законната лихва от датата на завеждане на делото - 21.2.2022 г. до окончателното изплащане на сумите.

ОСЪЖДА „ИСА 2000“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Агенция Митници сумата от 360,00 (триста и шестдесет) лева за разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса в размер на 12,50 лв.

СЪДИЯ: